

# ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ  
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Έτος ΙΓ'. 991

Τετάρτη—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ—Συνδιευθυντής ΧΡ. Δ. ΖΩΗΜΙΧΟΣ

Δευτέρα 20 Μαΐου 1926

## ΤΟ ΒΕΝΙΖΕΛΙΚΟΝ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑ

Ύστερα από τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ποὺ ἐξέπελυσεν ὁ Βενιζέλος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπασχυντὴ φυγὴ τοῦ καὶ καταφυγῆ τοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὕστερα ἀπὸ τόσας καταστροφάς, ὡς ὑπέστη, τοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους εἰς ἀνθρώπους καὶ ὕλικας ζημίας, ὕστερα ἀπὸ τὰ διάφορα ἐκτακτά Στρατοδικεῖα, ποὺ ἐτιμώρησαν καὶ τιμωροῦν ἀκόμη τοὺς στασιαστὰς, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τῶν ὑπαρχηγῶν τοῦ ἀρχιστασιαστοῦ καὶ ἀρχιπροδότη τοῦ Βενιζέλου, ἐνώπιον τοῦ Στρατοδικείου, ὕστερα, τέλος, ἀπὸ τὴν κατακραυγὴν καὶ τὸν ἀναθεματισμὸν τοῦ ἐθνικοῦ κινήματος τῆς 1ης Μαρτίου ε. ε. ἀπὸ δολοφονοῦν τὸ ἔθνος, ἐνομίσαντες ὅτι ὁ Βενιζελισμὸς ἀπέθανε μαζὶ μετὰ τὸν ἡγέτην του, ἀσθαινώθη, ἐτάφη καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδόξου τάφου τοῦ ἐτέθη βαρεῖα ἡ ἐπιτύμβια πλάκα του, καὶ ὅτι ὁ ἐλληνικὸς Λαὸς ἀπαλλαγεῖς τοῦ βενιζελικοῦ ἐφιάλτου, ὃς ἡ σὺχζε διὰ παντός, ἐπιδιδόμενος εἰς τὰ εἰρηνικά του ἔργα τῆς προόδου καὶ τῆς εὐδαιμονίας...

Ὁνομάζαντες ἀκόμη ὅτι οἱ τέως σκόλοι τοῦ Βενιζελισμοῦ: Δοξολογία, Καφαντάρης, Παπαναστασίου, Παπανδρέου καὶ ἡ ὀχλὸν τοῦ ναὶ συνεχίσουν τὸ ἀκαίρον ἔργον τοῦ τῶς αὐθέντου τῶν ἀρχηγῶν τοῦ προδοτικοῦ Κινήματος τῆς 1ης Μαρτίου ε. ε. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀνέλειπεν ὁ Βενιζέλος, ὁ ἀσκήτης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εὐρισκόμενος ἡδοναῖς ἐξένασχευας, ἀπορῶν τὴν εἰς θάνατον διακαὴν καταδίχην του, εὐρίσκειται οὗτος εὐδαιμονιστὴς ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν, τῆς ψυχῆς τῶν, καὶ τοῦ νοῦ τῶν. Σκέποντες, οὗτοι καὶ δοῶν, συνεχίζοντες τὸ ἐθνικὸν ἔργον του, καὶ δὲν ἐξυψοῦνται εἰς ἀγνοοῦς καὶ ἀσυμφωντολόγους πολιτικοὺς τῆς Πατρίδος. Οὐλοῖται ἡ ἡμέρα παρήλαον, ἀφ' οὗτοι οὗτοι ἐγ κατέλειψαν τὰ ἐδῶλια τῶν κατηγορουμένων, καὶ ἐσχάτη προδοτὴ, ἀποδοθέντες εἰς τὴν ἐλληνικὴν Κοινωνίαν, ἐκ μακροχρόνιων στρατοδικῶν, καὶ ἐκ τῆς Διαικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐκ τοῦ Πρωθυπουργοῦ αὐτοῦ Κου Παναγῆ Τσαλδάρη, καὶ ἰδοὺ ἀκίμων βενιζελικὸν κορδὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Σέρραις! Νοσταλγοὺν οἱ αὐτοὶ βενιζελικοὶ νὰ ἴδουν διοικοῦν τὴν Ἑλλάδα τὸν προδότην

τοῦ, τὸν ἐν Σαῖου ἀποπεμφθέντα Σιμπούλην, τοῦδερον τῆς Βενιζέλα καὶ Βουλή!

Ἔρχονται εἰς τὰ Γιάννινα οἱ Λούλης, Παπασταύρου, Γ. Μελός, Κιανιάς, Μουλωνάς, Μπέκης, Βηλαράς, Τραχήλης μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τὸν ἀποδιοπομπιὸν τῶν τῶν Σάμου Σοφοῦ νῦν, ἀποτελεῖντες ἐλπίδες βενιζελικὸν καρκίνωμα, νομίζοντες ὅτι οἱ ἡπειρωτικοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τρώγουν βενιζελικὸν σανόν. Ἀλλ' ἀπατῶνται οἱ κτλ., διότι ἐλεῖσαν πλέον τὰ βενιζελικά μετὰ καὶ αἱ βενιζελικαὶ μέθοδοι. Ἡ ἡπειρος, ἀπὸ τῆς ἀποτεινῆς ζωῆς τοῦ βενιζελικοῦ ζυγοῦ ἀφυπνίσθη, ἀνέστη ἐκ τῆς βενιζελικῆς νάρκης, ἐπὶ διατίαν ἤδη καὶ πλέον νὰ συντάσσεται, ἀπ' αὐτοῦ εἰς ἄκρον μετὰ τὴν λαὴν Κυβέρνησιν. ἦτις κατὰ τὸ διαρροῦσαν διατρεχτικὸν διάστημα ἡσθάνθη ὅλα τ' ἀγαθὰ εὐνομούμενα χώρας καὶ 360 ὅλα ἐκατομύρια δραχμῶν διὰ δόλους, γεφύρας καὶ λοιπὰ γρήσ μα ἔργα.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Υποψήφιος Βουλευτὴς τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων

τοῦ, τὸν ἐν Σαῖου ἀποπεμφθέντα Σιμπούλην, τοῦδερον τῆς Βενιζέλα καὶ Βουλή!

Ἔρχονται εἰς τὰ Γιάννινα οἱ Λούλης, Παπασταύρου, Γ. Μελός, Κιανιάς, Μουλωνάς, Μπέκης, Βηλαράς, Τραχήλης μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τὸν ἀποδιοπομπιὸν τῶν τῶν Σάμου Σοφοῦ νῦν, ἀποτελεῖντες ἐλπίδες βενιζελικὸν καρκίνωμα, νομίζοντες ὅτι οἱ ἡπειρωτικοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τρώγουν βενιζελικὸν σανόν. Ἀλλ' ἀπατῶνται οἱ κτλ., διότι ἐλεῖσαν πλέον τὰ βενιζελικά μετὰ καὶ αἱ βενιζελικαὶ μέθοδοι. Ἡ ἡπειρος, ἀπὸ τῆς ἀποτεινῆς ζωῆς τοῦ βενιζελικοῦ ζυγοῦ ἀφυπνίσθη, ἀνέστη ἐκ τῆς βενιζελικῆς νάρκης, ἐπὶ διατίαν ἤδη καὶ πλέον νὰ συντάσσεται, ἀπ' αὐτοῦ εἰς ἄκρον μετὰ τὴν λαὴν Κυβέρνησιν. ἦτις κατὰ τὸ διαρροῦσαν διατρεχτικὸν διάστημα ἡσθάνθη ὅλα τ' ἀγαθὰ εὐνομούμενα χώρας καὶ 360 ὅλα ἐκατομύρια δραχμῶν διὰ δόλους, γεφύρας καὶ λοιπὰ γρήσ μα ἔργα.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Υποψήφιος Βουλευτὴς τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων

## ΠΕΡΙΞ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ 50)ΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Β. ΓΚΟΡΤΖΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Φαίνεται ὅτι τὸ μῆλον εἶχε πέσει πραγματικῶς κάτω ἀπὸ τὴν μηλιά. Ἐπὶ φρόνιμον τοῦ πατέρα μου μ' ἐγκόμισαν καὶ μ' ἔκριναν νὰ πιστεύσω, διὸ θὰ βίναμε τελεία καὶ παύσατο ἡ ἀναμνησμένα τὰ Γράμματα λέγει ὁ Χρὺς τοῦ αἵματος. Μὲς ὅλγιν ἀπατάς τοῦ τὸν φωνάζει καὶ τοῦ λέγει «Παῖδι μου ἔλα νὰ μάθω τὴ σκοπεύεις νὰ γάρῃς. Οἱ πᾶς σὺ σκολοὶ σὰ Γιάννινα ἢ ὅτι». Ὁ Χρὺς νὰ πῶν σὰ πρόβατα ἀπαιτῶν ὁ Χρὺς τοῦ αἵματος. Καὶ πράγματι ἐπῆγε σὰ πρόβατα. «Ἐμμεῖς ἐκεῖ ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἀνοιξὴ βγαινόντες μετὰ τὰ κοπάδια μὴν σὰ βουνά, γιατί ἀγαποῦσα πολὺ τὴν ποιμενική, τὴν γεωργική καὶ τὴν κλεφταρματολική ζωή».

Ποῖος ἀνέγνωσεν ἐν καὶ μόνον ἔργον τοῦ Χρὺς τοῦ αἵματος καὶ ἀμφιβάλλει ἄραγε δι' αὐτό;

Ἀλλ' ἐκεῖ σὰ πρόβατα εἶδεν ὅτι καὶ σὺν τῶν ἀνδρῶν, τὰ γράμματα εἶναι ἀπαραίτητα ἐπὶ ἀναθεματισμένα καὶ ἔσαν ἔπλεον οἱ βροχεῖς καὶ τὰ κρύα καὶ κατέβησαν τὰ κοπάδια γὰρ τὸ ἔχειμαδεῖο, περὶ τὸν ἀπὸ τὸ χωριὸν, εἰπεῖσιν πατέρα του: «Πατέρα θά πάγω σὺ σκολοὶ». Καὶ τότε ὁ πατέρας του τὸν ἐστεῖλεν εἰς τὴν Σίνδην ὅπου διέμενον ὁ Θεὸς τοῦ Σπουδαίου ὡς Διευθυντὴς τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν. Τοιοῦτο τρόπον ὁ Χρὺς τοῦ αἵματος φεύγει ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ χωριοῦ τοῦ Χρὺς τοῦ αἵματος πλέον ἐπὶ τοῦ κάμπου τοῦ καὶ τὰ λεβάνδια του τὰ ντυμένα μετὰ χίλια—μύρια χρώματα καὶ τὰ λόγια του, ποῦ μαυρολόγοῦσαν, καὶ ἀπ' τὰ ζευγάρια του, ποῦ μόχταγαν μέσα σ' ἐπὶ ἀνοιγμένους σὺλα κίβες, καὶ ἀπ' τὰ γίδια του καὶ τὰ προβάτα του σὰ λαγκαθία καὶ σὰ γρόβια μέσα σὲς τρέλλες τῆς λουλουδοφορτωμένης καὶ ἀνδοστολισμένης ἀνοιξῆς. Καὶ ἀπ' τὰ κυπριακά, ποῦ ἀ

χολογοῦσαν ὁμορφὰ καὶ γλυκὰ. Καὶ ἀπ' τοὺς πιστικὸς, ποῦ σαλαροῦσαν καὶ ἠλοῦσαν τὴν φλογέρα Φεύγει! Πηγαίνει πρὸς τὰ πεπρωμένα του! Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τοῦ νοσταλγικοῦ στρέφει πάντοτε ἐκεῖ καὶ ὁ νοῦς του δὲν ἀπομακρύνεται οὐδ' ἐπὶ στήμιν ἀπὸ τὸν ἀνταρτικὸν κόσμον καὶ φαντασίας του.

Εἰς τὴν Σίνδην ἐπέλασε τὸ Σχολαρχεῖον μετὰ ὁ μεταβῆ εἰς Σμύρνην καὶ ἐστάθη εἰς τὴν μενάλην καὶ διάσημην «Εὐαγγελική» Σχολήν. Ἐκεῖθεν ἀνηρπάγη τὸ 1875 ἀπὸ τῶν τουρκικῶν «Δοχῶν» μετὰ ἄλλων παιδίων καὶ κατ' ἀρχὰς ἐκρατήθη ὡς ὁμηρος, λόγιος τῆς ἀνωτάτου τότε ἐν τῇ Βαλκανικῇ καταστάσεως, κατόπιν δὲ ἐστάθη εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀδελφολογικὸν Δύκειον ὡς διπλότροφος. Ἀλλ' ὁ ἀνυπότακτος Χρὺς τοῦ αἵματος, ποῦ εἶχεν ὡς δυνεῖον νὰ γίνῃ Καπετάνιος καὶ ἡθελε νὰ φωνάξῃ πέρα σὰ βουνὰ καὶ πλεῖο πῆρα σὰ σύνεφα πᾶς εἶναι Ἑλληνας δὲ ἔμεινεν οὕτως ἐκεῖ. Ἐπὶ πρῶτην ἀφορμὴν δόσπευε καὶ τὸν Ἰαννουάριον τοῦ 1878 φθάσει εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ Ἑλλάς τότε εὐρίσκειτο εἰς πύρετῳδὴν πολιτικὴν ὀργασμὴν. Μόλις εἶχεν διοργανωθῇ ἡ συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, καὶ οἱ πατριῶται κατήρτιζον σώματα ἀνταρτικὰ ὅπως ἐισβάλλον νῆς Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου. Κέντριον τῶν δευτέρων ἦτο ἡ Κέρκυρα. Ὁ Χρὺς τοῦ αἵματος τρέχει ἐκεῖ καὶ μετέχει τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων τὰ ὅποια, ἀπὸ τὸν Μόλιχορον Στεφάνου, τὸν Τριτάκη, τὸν Μίλων Δάπαν, τὸν Κοντοῦλην καὶ τοὺς Ἰταλοὺς φιλέλληνας κἀναίτας Κοντοῦβιαν καὶ Περδίκη καὶ ἄλλους εἰσβάλλουν εἰς Ἡπείρον διὰ τῶν Ἀγίων 40. Εἰς τὴν ἀντικειμένην τὴν Δυκιοῦσαν οἱ Ἕλληνες ἐπιδρομεῖς συντρίβονται, ὁ κόσμος Περδίκη διέρχεται ἐπὶ στενὴν τῆς θαλάσσης ὁλομυθῶν, καὶ σφάζεται εἰς τὴν Κέρκυραν, ὁ Κοντοῦβιαν φονεύεται. ὁ Κοντοῦβιαν φονεύεται μετὰ τρεῖς ἀκούων ἄλλων καὶ μεταφρονεῖται σιδηροδρόμοι εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Κίστερου Ἰωαννίνων, ἐνθα πυρρῶνται ἐπὶ μακρὸν καὶ ὁ Χρὺς τοῦ αἵματος σφάζεται μετὰ τῶν σωματορῶν, διότι σφάζεται τὴν Ἡπείρον. Ὁ Χρὺς τοῦ αἵματος ἐξορίζεται εἰς Τρίπολιν τῆς Ἀφρικῆς, ἀλλ' ὁ πατέρας του, ὁ ὅποιος, ὅπως γράφει ὁ Ἰδός, ἤθελε τὸν τρόπον ν' ἀνοίγῃ καὶ τὰς φυλακὰς ἐμὲ χρυσὰ κλειδία ἐπωφελεῖται τῆς ὁμοιογενεῖος γαστρὸς εἰς τὴν τουρκικὴν τῶν λέξεων Τρίπολις καὶ Τρίκκαλα, καὶ οὕτως ἐπιτυγχάνει νὰ ἐξορισθῇ εἰς Τρίκκαλα.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Εἰς τὸ ἐν Ζακύνθῳ ἀρχαῖον Περιοδικὸν «Αἱ Μοῦσαι» δημοσιεύθη τὴν 1ην Μαρτίου ε. ε., φύλ. 941, ἡ ἐπομένη κριτικὴ διὰ τὴν ὁποίαν εὐχαριστοῦμεν ἐν καρδίᾳ τὸν Διευθυντὴν αὐτῶν κ. Λεωνίδαν Ζώην.

ΜΙΑ 50)ΤΗΡΙΣ. Ἡ ἐνδοσυϊώδης ἐροτή, ἡ γενομένη ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ἀλλοῦ ἐπὶ τῇ φιλολογικῇ 50)ρίδι τοῦ κ. Χρ. Χρὺς τοῦ αἵματος, ἐτίμησεν ἐξίσου καὶ τὸν δι' ἐν διαργανωθῇ οὕτῃ καὶ τοὺς σρόντας τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῆς. Καὶ δικαίως. Ὁ παρακλῶν τὴν μακροχρόνιον πολυσχιδῆ δράσιν τοῦ μεγαθύμου καὶ ἐμπνευσμένου τούτου ἀνδρός, ὡς ὑπερπαισθέντος, λογογράφου, ποιητοῦ καὶ δημοσιογράφου, οὐδεὶς νὰ ὁμολογήσῃ, διὰ τὴν γενομένην δι' αὐτὸν ἐροτὴ ἔπρεπε νὰ προσλάβῃ πανελλήνιον ἐστιασμὸν, διότι ἀνδρες καταναλώσαντες τὴν ὅλην ζωὴν τῶν ὑπὲρ ἐθνικῶν ἰδεωδῶν, ἄνδρες ἐργασθέντες τόσον ὑπὲρ τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν κοινωνικῶν προόδων ὅσον ὁ κ. Χρὺς τοῦ αἵματος, δικαιοῦνται πανελλήνιων τιμῶν καὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης.

Στέλλομεν καὶ ἡμεῖς μακροδὴν πρὸς τὸν ὑπερῆφανον Ἡπειρωτὴν, πρὸς τὸν συναγωνιστὴν ἐν τῷ στίβῳ τῶν Γραμμάτων καὶ ἐκλεκτὸν φίλον κ. Χρὺς τοῦ αἵματος ἀδελφικὸν ἄσασμὸν καὶ εὐχόμεθα μετὰ τῶν ἀπείρων φίλων ὅπως ἐπὶ μῆκιστον συνεχίσῃ ἐν σωκρατικῇ καὶ πνευματικῇ ἀκρασίᾳ τὸ ἐμμεν πατριωτικὸν ἔργον του.

## Ἡ ΞΕΝΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Τὸ κ. ΔΗΜ. ΖΩΤΟΥ

Διὰ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ζώτου ἐγραψεν εἰς τὸ «ἔθνος» τὸν Ἀπριλίον τῆς 12-5-25 ἀπορριπτικὸν χρονολόγημα ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος καὶ λογοτέχνης κ. Γ. Πάπ. τῶς Ὑπομνήσεως τῆς Παιδείας καὶ ἄλλας νομοθεσίας, ἀπὸ τὸν τίτλον πρὸς τὴν «ΞΕΝΗΤΕΙΑ».

Προσδίδομεν χάριν τῶν ἀνταρτικῶν τῆς «Ἐλευθερίας» δολοφονία, τὸ χρονολόγημα τοῦ διακεκριμένου συγγραφέως.

Ἡ Ξενητεία εἶναι πρῶτον ἀληθὴς, διὰ τὸν Ἕλληνα, τὸν κατ' ἐξοχὴν μετὰ τὴν τὴν διάδοσιν, τὸν ἀπὸ αἰώνων διμυροῦντα ἀνταρτικὸν ἢ φροντὶ τὴν γένεσιν ἐπὶ ἀληθινήν εἰς κτηνὸν ἐξέστην γῆν, ἀποτελεῖ τὸ «ξενητεῖα» πηγήν πάσης μελαγχολίας. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ταῖς ἰδίαις ἀπώτερον διληγῶν τὴν ἐπὶ ἰσθμῶν. Ὅσα ψυχολογικὰ καὶ ὁ φίλος μου κ. Γ. Δροσίνης εἰς νάπαιον παλαιὸν ποίημα του λέγει ὅτι «καλὸν εἶναι τὸ ταῖς ἰδίαις πλεῖο καλὸς ὁ γυμνασμός». Μετὰ τὸ θέμα τοῦ «ξενητεῖα» ἀσχολεῖται



**“ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ”**ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ  
Ἐκδομένη ἐν Ἰωαννίνοις  
ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἑσπεριακοῦ . . . Δραχ. 100  
Ἐξωτερικοῦ Φραγ. Ἑλβετικά 12 1/2  
Ἀμερικῆς . . . Δολλ. 3  
Διευθυντὴς Τυπογραφείου  
Π. Τσιμογιάννης  
Ὅδὸς Μανωλίσσης ἀριθ. 104

ταί εἰς μελέτην, μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ὁποίας μετὰ ἐτίμησιν χθές, ὁ νεαρός μὲν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐγκρίτων δικηγόρων κ. Δημ. Α. Ζώτος. Εἶναι ἡπειρώτης καὶ ἐρευνᾷ εἰς τὸ τεῦχος τὴν «Ἐξηντητιᾶν τῶν ἡπειρωτῶν» εἰδικῶς. Θὰ ἡδύνατο ὅμως νὰ χρηθῇ ὁμοιοτρόφως ἡ ἀντίληψις τῶν ἑλλήνων διὰ τὴν διαβίωσιν εἰς τὰ ξένα. Τὸ δημοτικὸν τραγούδι :

Τὴν ξενιτειά, τὴν ὁφραδιά,  
τὴν πίκρα, τὴν ἀγάπη  
τὰ τέσσαρα τὰ ζύγισαν  
βαρύτερα εἶν' τὰ ξένα,

εἶναι ἀπῆλθαι τοῦ ψυχικοῦ πόνου κάθε Ἑλλήνος ἀποδημιῶντος. Καὶ φυσικῶς διὰ τοὺς ἡπειρώτας, τοὺς φεύγοντας ἰδίᾳ πρὸς τὴν Βλαχίαν, καθ' ὅλους τοὺς δι' ἀρρεσβύσαντας πέντε τελευταίους αἰῶνας, ἡ νοσταλγία ἦτο ἐπίσης τὸ κατέχον αὐτοὺς αἶσθημα, ἰσχυρόν δὲ ἐπίσης καὶ τὸ αἰσθημα τῆς συνεχούς ἀνησυχίας τῶν ἀναμνηστικῶν τὴν ἐπὶ ἀνάμνησιν. Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ζώτου μανθάνομεν, ὅτι διὰ τὴν ἀποδημίαν τῶν ἡπειρωτῶν εἰς Βουκουρέστιον ἐχορηματίζετο δόλοκληρον καραβάνι μέχρις 100 ἐνίοτε ἡμιόνων. Οἱ δὲ ἀποδημιῶντες διέσχον ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας τὴν Μακεδονίαν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Βλαχίαν. Καὶ τοῦτο ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ἀναχωροῦντες κατὰ κανόνα τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν τοῦ Στανουῦ, καὶ ἐπειτα ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Παλιωρῆς, τὴν συγκεντροῦσαν προσκυνητὰς ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ἡπείρου. Οἱ ἐξ ηντισυμμενοὶ ἀφίαν πολλὰς συζύγους, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνῆλικοι ἄγαμοι, ὑπεχρεοῦντο νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν λεγομένην «μικροπανδρεϊάν». Οἱ ἀνῆλικοι ἐνυμφεύοντο μὲ μικρὰς παρθένους, αἵτινες ἀνέμενον τὴν ἐπὶ ἀνάμνησιν τοῦ «ἐξεντευμένου». Καὶ ἐσημειωθὴν οὕτω νὰ χρευσθῶσιν παρθένου ἢ ἑγγαμίου γυναίκας νὰ ἀποθάνουν, χωρὶς ποτέ νὰ γνωρίσων τὸν ἄνδρα τῶν. Διότι ὁ γάμος εἰς τὴν ξένην ἐθεωρεῖτο συμφορὰ οἰκονομικῇ, δεινότερα καὶ τοῦ θανάτου. Τὸ ἀγγελμα τοῦ γάμου εἰς τὴν ξένην δὲν προεβλεπότο ἀπλῶς πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν μητέρα. Αἱ ἀτυχῆσαις μνητέρες ἐπὶ σαράντα ἡμέρας ἐφοροῦσαν «ἀνάποδα τὰ σκουτιά των» καὶ κατηρώοντο τὸν υἱόν: «Νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐκατὸ καὶ προκοπὴ μὴν καὶ, παιδιὰ νὰ ἀποκησῇ καὶ παιδεύῃ νάχ. Ὁ οὐ μαλλὶ ἔχει ἢ παλάμη του, τόσο χαῖρι καὶ προκοπὴ νὰ ἴδῃ». Αἱ αὐτὸ, λοιπόν, καὶ τῆς «μικροπανδρεϊᾶς» τὸ ἐθῆμον, δι' αὐτὸ καὶ ἡ πίστις τῶν ἡπειρωτῶν πρὸς τὸν ξενιτευμένον σύζυγον ἢ μνητῆρα. Ἐάν αἱ ἡπειρωτῆσαις ὕφριναν, καθὼς ἡ Πηνελόπη, βεβαίως θὰ ἐκάλυπτον οἱ πέπλοι τῶν δολοκλήρων τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεδείχθησαν οἱ μεγάλοι εὐεργέται καὶ τῆς ἰδιαίτης πατρὶδος τῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος δολοκλήρου, κομίζοντες ἀπὸ τὴν ξένην μαζὴν μετὰ τὴν ἀπλοῦτητα καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ κενητεία εἶναι ἐν τούτοις ἡ δημιουργήσασα τοὺς ἐθνικοὺς εὐεργέτας καὶ τοὺς ἐκπολιτιστὰς τῶν μικρῶν χωρίων εἰς κάθε γωνίαν τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Μετὰ τὴν δὲ τῶν εὐεργετῶν αὐτῆς ἔδοκεν ἡ ἡπειρος τὸν μεγαλειεπὶ ἀριθμόν, ὅπως ἔδοκε καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τοὺς ἐλευθερωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀριστοῦς. Ἡ «Ἐξηντητιᾶ» ὑπῆρξε διὰ τοὺς Ἕλληνας τὸ μεγαλειεπὶ σχολεῖον πατριωτισμοῦ καὶ τὸ μέσον τῆς ἐπιδείξεως ὅλων τῶν χαρισμάτων τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς εὐφυΐας τοῦ Ἑλλήνου. Τώρα ὅμως καὶ τῆς «Ἐξηντητιᾶς» ἡ ἀντίληψις σβύνει ὁλονέν. Ὁ κόσμος ἔγινε πολὺ μικρός, διότι ἡ καθημερινὴ πρόσδος εἰς τὰς συγκοινωνίας ἀφῆρεσε τῆς μακροσυμμένης γῆς τὸ μυστήριον. Ἡ νο-

σταλγία ἱκανοποιεῖται ἐντὸς εἰκοσιτετραώρου, διὰ κάθε δὲ πρόχειρον πρᾶγμα ἡ δύναμις τοῦ πόθου ἐξανεμίζεται. Δὲν θὰ παρέλθουν πλέον Ὀδυσσεῖς. Ἄν δὲ τὰς Πηνελόπας πολιορκήσουν μνηστῆρες, θὰ ἐπικρατοῦν ὁ κίνδυνος νὰ ἀντικρύσουν τὸν Ὀδυσσεῖα ἱπτάμενον ἐντὸς εἰκοσιτετραώρου ἀπὸ τὸν Νέον εἰς τὸν Παλαιὸν Κόσμον.

Γ. Κ. ΠΩΠ

**ΖΗΤΗΜΑΤΑ****ΚΑΙ  
ΓΕΓΟΝΟΤΑ**

Ἀφίκετο τὸ παρελθόν Σάββατον μετὰ τῆς ἐριτίμου Γιαννιώτισσας συζύγου του (πατρὸς Μιχ. Γω. Μελίου) ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητῆς ἡπείρου Βος Σπύρος Κ. Τρικούνης, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθησαν ἐν τῷ ἀεροπορικῷ Σταθμῷ ὁ Δήμαρχος Ἰωαννιτῶν Κος Δημ. Π. Βλαχλαῖδης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Ἡλ. Λάζος, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Γενικῆς Διοικήσεως κ. Κωνστ. Σταυρόπουλος, ὁ ἀπὸ στρατοῦ Συνταγματάρχης κ. Β. Γκορτζῆς καὶ οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος κ. κ. Χ. Χρηστοβασιλῆς, Γ. Γ. Γάργαρης, Γ. Τζαβέλλας, Βασίλ. Πυρρινέλλας μετὰ τῆς ἀξιοτίμου Κας Β. Πυρρινέλλα, Γεώργιος Κωνσταντινίδης καὶ Κ. Σπένγγος, οἱ ὅποιοι συνώφεισαν τὸν κ. Ὑπουργόν μετὰ τοῦ μεγάρου τῆς Γενικῆς Διοικήσεως.

Χθὲς ἐγένετο ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τῶν Στρατῶν ἡ ὁρκωμοσία τῆς β' σειρᾶς τῶν κληρωτῶν 1934—1935 κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους. Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν ὁ Διοικητὴς τοῦ Συντάγματος Συνταγματάρχης κ. Χ. Κατσιμήτρος ἐδεξίωθη τοὺς ἐπισήμους εἰς τὸ περίπτερον.

Ἀύριον, Τρίτην, 22 Μαΐου, τελεῖται ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Νικολάου (Ἀγορᾶς) τὸ ἐτήσιον Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤ. ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ ἰδρυτοῦ τοῦ ὁμωνύμου Νοσοκομείου.

καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῶν ἀειμνήστων λοιπῶν εὐεργετῶν αὐτοῦ.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν, παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν λόγῳ Νοσοκομείου αἱ ἑρασιμαῖαι, Πολιτικαί, Στρατιωτικαί, Δικαστικαὶ καὶ Δημοτικαὶ Ἀρχαί, ὡς καὶ πάντες οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν ὅπως προσέλθουν εἰς τὸ Μνημόσυνον τοῦτο, μετὰ τὴν τέλει τῶν ὁποίων γαννῆσται δεξιῶσις ἐν τῷ Γραφῷ τοῦ Νοσοκομείου.

**ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ****Ἀφίξεις**

Ἀφίχθησαν τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἀεροπορικῶς ἐξ Ἀθηνῶν οἱ πολιτευταὶ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος κ. κ. Γ. Γάργαρης καὶ Κ. Σπένγγος.

Ἀφίκετο ἐκ Πλωσίβιτας τῶν Φιλιατῶν ὁ νέος πολιτευτὴς κ. Κωνστ. Θάνος.

**ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ**

ΑΘΗΝΑΙ 19 Μαΐου. — Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντιπολιτευσεως συναρχώμενοι αὐριον (σήμερον) θὰ καθορίσωσι τὴν στάσιν των. Σήμερον (χθὲς) οἱ κ. κ. Παπαναστασίου, Σοφοῦλης, Καφαντάρης καὶ Μιχαλακόπουλος, ἔχον ἐπανειλημμένας συνεννοήσεις κατ' ἀπεφασίσθη καὶ αὐτοὶ ὅπως ἐπιδιωχθῇ νέα συνάντησις ἐκπροσώπου τῆς Ἀντιπολιτευσεως μετὰ τῆς Κυβερνήσεως. Μετὰ τὴν ἐπαφὴν ταύτην ἡ Ἀντιπολιτεῦσις συναρχώμενη θὰ ἐκδώσῃ ἀνακοινωθὲν ἐν ᾧ θὰ καθορίζῃ τὴν στάσιν της. Πιστεύεται τελικῶς ὅτι ἡ Ἀντιπολιτεῦσις δὲν θὰ κατέρησιν εἰς τὰς ἐκλογάς.

Χθὲς ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐξεφώνησε εἰς Πάτρας τὸν πρῶτον προεκλογικὸν του λόγον. Κατ' αὐτὸν ἐπετέθη δριμύτητα κατὰ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων καὶ ἰδιαίτερως κατὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτοῦ Βενιζέλου. Ἐν συνεχεῖ διέγραψε τὴν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀκολουθοῦμένην τακτικὴν μετὰ τὸ κίνημα ἥτις τὴν ἠνάγκασε νὰ λάβῃ δραστηρικὰ μέτρα. Ἐν τέλει ἐζήτησε τὴν ὑπεψήφισιν τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Κονδύλης ἀνέβαλε τὸ ταξιδεῖόν του εἰς Θεσσαλονίκην λόγῳ τῆς μεταβάσεως τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ εἰς Πάτρας. Ἐφημερίδες κυβερνητικαὶ συνιστοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐνεργήσῃ ἐν τῷ 15 ἡμέρῳ Πολιτείας καὶ Δημοψηφισμα ἀναβαλλομένων τῶν ἐκλογῶν. Ὁ Στρατηγὸς Κονδύλης ἐδήλωσε ὅτι ἂν σύμψος ὁ Πολιτικὸς κόσμος ζητήσῃ τοῦτο δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀντίρρησην εἰς τὴν ἐνέργειάν του.

Μετὰ τῶν κ. κ. Δούλη καὶ Μπότσαρη ἐπῆλθε συμφιλίωσις. Εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἡ κατὰστασις εἶναι κρίσιμος. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐξήγγεισαν κατὰ τοῦ Βασιλέως.

τοῦ Συνδυασμοῦ τοῦ κ. Σπύρου Μάρκου Μπότσαρη.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου εἶχε μεταβῆ χάριν τοῦ ἀδελφοῦ της κ. Γεωργ. Καππᾶ, ἡ Κ. Σπ. Μέρτζου.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀγίου Βλασίου Ἡγουμένισσας ὁ πρόδρομος κ. Χρήστος Γούλας δι' ὑποθέσεις του καὶ ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ ἴδια.

=0=

**Ἀρραβῶνες**

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ ἐκ Λάβδανης κ. Βασίλ. Χρ. Σίμος καὶ ἡ ἐκ Λύκου τῶν Φιλιατῶν καλλιμορφὴ Δις Οὐρανία Ἰ. Παναγιῇ ἐτέλεσαν ἐν Ἀθῆναις τοὺς ἀρραβωνάτων τὴν 9ην τρέχοντος μηνός.

Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς μνηστοὺς ἡ «Ἐλευθερία» εὐχεται πᾶν τὸ εὐεργετικὸν καὶ ταχεῖαν τὴν στέψιν.

=0=

**Θάνατοι**

† ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ  
ἐκ Λαῖα Φιλιατῶν

Μία ἐκτάκτως ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμία διὰ τὰ δέκα ἐξ χωρίᾳ τῆς ἐπαρχίας Φιλιατῶν ἐξέλιπε τὴν 7ην τρέχοντος μηνός ἐν Λαῖα, χωρίῳ ἐνθα ἐγεννήθη καὶ ἐξῆσε ἐπὶ ἐννεμῆτα καὶ πλέον ἔτη ὁ ἀρχιμανδριτὴς Δωροθέος. Ἰερατεὺς καὶ διδάσκαλος ἐπὶ ἐβδομήντα συνεχῇ ἔτη ἐν τῷ χωρίῳ του, ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἑγγράμματος ἱερεὺς τῆς ἐπαρχίας του, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ἐιρημένων δέκα ἐξ χωρίων, μετὰ τὸν ἐκ Πόβλας ἀοιδίμον Ν. Θαναῆλ, τὸν περιλάλητον ἄλλοτε μητροπολίτην Προύσης, ἡ ψυχὴ τῆς ἐθνικῆς ιδέας ὅλων τῶν περιχωρίων του καὶ ὁ ἀκάματος ἐργατὴς τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ἐιρημένων δέκα ἐξ χωρίων, τὰ ὅποια ἐν τῇ πραγματικότητι ἀνέρχονται εἰς εἰκοσιν ὁ πῶ, καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ κ. Χ. Χρηστοβασιλῆ, κατὰ τὸν ἐγεσθέντα ἀγῶνα, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1913, πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ἐπιβληθέντος ζυγοῦ ὑπὸ τῶν Ἀγώνων Ντεμάτων καὶ Σεικάνων τῶν Φιλιατῶν ἀπὸ τοῦ 1863, ἡτοῦτο τῆς ἐνώσεως τῆς Κερκυρας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἐλευθερίας Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ἄνθρωπος ἐπὶ τέλους, ὡς κεφαλὴ χωρίων τῶν χωρίων τούτων, τὰ ὅποια ἐπλήρως ἐκρίβασεν, εἰς τοῦτο κατὰ τὴν γὰρ μορὴν εἰς τοὺς Ἀγῶνας τῶν Φιλιατῶν ἐπὶ ἡμίονον ἀκριβῶς αἰῶνα (1863—1913).

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Λαῖα ἀειμνήστος ἀρχιμανδριτὴς Δωροθέος, τοῦ ὁποῖου τὸν θάνατον ὀφείλου νὰ θονηθῇ καὶ δέκα ἐξ χωρίᾳ διὰ τοὺς ἀγῶνας του, καὶ νὰ τιμῇσιν τὸν τάφον του, κοινῇ ἐράνῳ, διὰ μαρμαρίνης προτομῆς του, εἰς ἐν δεικνὺς ἐν γυναικῶν... Ἀλλὰ θὰ εὖρησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν Δεκαεξαχωρίων ἡ πρότασις μας αὕτη; Πολὺ ἀμφιβάλομεν.

**Νέος ἐπιστήμων**

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ λογιώτατος φοιτητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, κ. Πάνος Φάντης, δούς τὰς ἐπὶ διδασκαλίᾳ ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν του ἐξετάσεις, ἡξιώθη τοῦ βαθμοῦ λίαν καλῶς μετ' ἐπαίνων, διὰ καὶ συγχαίρομεν αὐτὸν τεκαί τοὺς γονεῖς του.

**Ἀλληλογραφία**

Κον Θεόδωρον Β. Χρηστοδίνην διδάσκαλον—εἰς Βουροῖναν

Τὸ ζήτημά σου νὰ μοῦ τὸ ἐπαναλάβῃς, δταν γέλνῃ βουλευτὴς. Τώρα εἰμαι ἀνίσχυρος.

Χωροφύλακα Θεόδ. Παπαχρηστοδίνην Σχολεῖον Χωροφυλακῆς, Τμήμα Φρουρᾶς Ἀθῆνας

Δὲν δύναμαι νὰ γράψω σὲν Κον Ἀρχηγὸν τοιοῦτόν τι, διότι ἀντιβαίνει εἰς τὰς ἀρχάς μου.

Κον Γ. Ἀναγνωστοπούλου Κουταίου Ἀθῆνας

Εἰμαι ἐναντίον τῶν παύσεων καὶ τῶν διορισμῶν κοινοτικῶν συμβολῶν καὶ πρὸ ὅρων, ὡς βενιζελικῶν, τὸ ὁποῖον ἀνεστᾷ τῶς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὰς Κοινοτήτας τῆς ἡπείρου. Ἐγὼ εἰμαι ὑπὲρ τῆς διατήρησεως τῶν κοινοτικῶν συμβολῶν, ὅπως ἐξέλεξε ταῦτα ὁ Λαὸς ἐπὶ Λαϊκοῦ Καθεστώτος.

Κοινότητα Λεφτοκαριᾶς—Φιλιατῶν

Δὲν ἀνακινεῖται σὲ κοινοτικὰ σὰς, καὶ κάνετε ὅπως θέλετε. Μὴν μ' ἀναμνύετε ἔμμενα, διότι εἰμαι φίλος καὶ τῶν δυὸ ἀλληλομαχόμενων μεριδίων σα:

Κοινότητας Βεϊσίστος καὶ Λαῖα Φιλιατῶν

Ἀναγνωρίζομεν ὅτι αἱ Κοινότητες σὰς ἡδίκησαν μετὰ τὴν ἀφάρτησιν τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου σὰς Τμήματος ἀπ' αὐτῶν καὶ τὴν ὑπαγωγὴν ταντῆς μεν εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τῆς ὁ εἰς Ἰσαμάντα, ἀλλὰ τὸ ἀποκλῶν τοῦτο συνέβη, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἡμετέρος Διευθυντὴς κ. Χ. Χρηστοβασιλῆς εὐρίσκειτο εἰς Ἀθῆνας.

Κον Πρόεδρον τῆς Κοινοτήτος Πόβλας

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραμείνῃ ὁ χωροφύλακας Βασίλειος σὲν Ἀγίους Πάντας, διότι ἐδάσθη μετὰ τὸν δασονόμον σὲν ἴδιον χωρίῳ. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ δασονόμος θὰ φύγῃ.

**ΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΒΑΚΟΛΑΣ**

Παθολόγος—Παιδίατρος

ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

αἱματος—οὐρῶν—πνεύμων κ. λ. π.

Ἐναντὶ τοῦ Τυφελοῦ Λαδώνης